Το λιγότερο κακό (μοναχός Μωυσής, αγιορείτης)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 5 Μαΐου, 2012

Τις τελευταίες ημέρες από διάφορους πολιτικούς ακούστηκαν λέξεις λησμονημένες.

Απορεί κανείς αν η επανεύρεσή τους είναι γνήσια ή χρησιμοποιούνται προς κατανάλωση και εκμετάλλευση. Μιλώ για λέξεις όπως πατρίδα, πατριωτισμός, Θεός, θρησκεία, οικογένεια, παράδοση και λοιπά σχετικά. Επιτρέπεται να αποδυναμώνονται ιδέες και ιερά νοήματα;
Η ελληνική παιδεία κατάντησε άγονη και στείρα γνώση. Ο Χριστός εξήλθε από τα σχολεία ως φανατικός, ακραίος και ανελεύθερος. Η γλώσσα μας κατακρεουργήθηκε βάναυσα. Μία φοβερή ψυχοπαθολογία βάλθηκε να θανατώσει την εγχώρια λαλιά. Ντρέπονται μερικοί που είναι Έλληνες;

Παράδοση σημαίνει ότι παραλαμβάνεις ό,τι το αληθινό και ζωντανό και το παραδίδεις στους επόμενους ξανακαινουργιωμένο. Είναι μια λιτανεία, μια ιερή πομπή, μια λαμπαδηφορία, όπου μεταφέρεται το φως, φως ιλαρό. Ο ένδοξος στρατηγός Μακρυγιάννης έκλαιγε όταν έβλεπε να χάνεται στους χρόνους της ελευθερίας ό,τι φυλάχθηκε καλά στους χρόνους της δουλείας. Ήταν θρησκομανής και παράλογος ο Μακρυγιάννης;

Η ορθόδοξη ελληνική εκκλησία δεν εξαντλεί το έργο της στις χιλιάδες πιάτα φαγητού που μοιράζει καθημερινά στους πεινασμένους φτωχούς. Δυστυχώς το κράτος θεωρεί την εκκλησία μας ως καλό φιλανθρωπικό κατάστημα. Η εκκλησία, παρά τις όποιες ανθρώπινες ελλείψεις της, παραμένει πηγή ακένωτου πνευματικού ανεφοδιασμού, υπομονής, εγκράτειας, ελπίδας και αισιοδοξίας. Δεν είναι έτσι;

Φθάσαμε σε άφωτο αδιέξοδο. Βυθιστήκαμε σε τέλμα αδιαφάνειας και ανειλικρίνειας. Χρειάζεται να μελετήσουμε την ιστορία μας, να εντρυφήσουμε στον πολιτισμό μας,

να ανάψουμε ένα κερί στην εικόνα του Χριστού για να εμπνευστούμε, να απορρίψουμε τα πολλά περιττά, να μάθουμε να ζούμε με εγκράτεια, απλότητα, ολιγάρκεια και ταπείνωση. Είναι κακό και ανέφικτο;

Οι «προοδευτικοί» μάλλον θα χαμογελάσουν ειρωνικά με τα γραφτά μας. Θα μας πουν αρτηριοσκληρωτικούς, οπισθοδρομικούς και καθυστερημένους. Σήμερα επικρατεί ο ορθολογισμός. Να όμως που η υπερκατανάλωση, η ευμάρεια, η ευδαιμονία, η σπατάλη, τα δάνεια, μας έφεραν σε βαθιά κρίση. Επτωχεύσαμεν πνευματικά. Ανίδεοι και ανίκανοι πολιτικάντηδες ταλαιπώρησαν τον λαό και δεν φαίνεται να μετανοούν και να αναπτύσσουν υγιή αυτοκριτική, σοβαρή μεταμέλεια και ειλικρινή μετάνοια για τα τραγικά λάθη τους. Μιλώ παράλογα;

Οι πολιτικοί κομμάτισαν τον λαό, του έκοψαν το φιλότιμο, το μεράκι, τις φτερούγες της ελπίδας. Έφεραν τον εθνικό διχασμό, έκαναν κόκκινο τον Σαγγάριο, το δράμα του εμφυλίου, τις ορδές του Αττίλα, κάποιους εθνοσωτήρες, την αμφισβήτηση της ελληνικότητας της Μακεδονίας, τη διαφθορά των προγραμμάτων, που ανέχονται για το ίδιον συμφέρον οι νομοθετούντες και προστατεύοντες την υγεία της ψυχής. Πολιτικοί και να είναι καταχραστές δημοσίου χρήματος, ο ένας να τα ρίχνει στον άλλο. Όλοι να έχουν δικαιολογίες δυνατές για τους εαυτούς τους. Άλλοι θα απέχουν των εκλογών, άλλοι θα ρίξουν λευκό ή άκυρο ή θα ψηφίσουν από οργή και εκδίκηση ένα ακραίο κόμμα αντιδρώντας. Ο πολιτικός λόγος δεν αγγίζει καρδιές, δεν ενθουσιάζει. Πολλοί δεν είναι βέβαιοι γι’ αυτό που ψηφίζουν. Άλλοι, λένε, θα ψηφίσουν το λιγότερο κακό. Καλά, αλλά γνωρίζουν πράγματι ποιο είναι το λιγότερο κακό;

(Πηγή: "Μακεδονία" 5/5/2012)